

KARIN
SLAUGHTER
LAATSTE
ADEM

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 by Karin Slaughter
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 Ineke Lenting
Oorspronkelijke titel: *Last Breath*
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: Arcangel Images/Collaboration JS
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

NUR 305
Eerste druk september 2017

Originale uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

‘Toe nou, Miss Charlie,’ klonk het krasserig. Dexter Black, die haar belde vanuit de gevangenis, was vijftien jaar ouder, maar dat ‘Miss’ was zogenaamd uit respect voor haar hogere positie. ‘Ik zei toch dat ik u ga betalen zo gauw als u me uit deze shitzooi hebt gehaald.’

Charlie Quinn rolde haar ogen zo’n eind naar achteren, dat ze er duizelig van werd. Ze stond bij een YWCA-zaal barstensvol Girl Scouts. Eigenlijk had ze het telefoontje niet moeten aannemen, maar alles was beter dan een troep kakelende pubermeiden om je heen. ‘De vorige keer dat ik je uit de shit heb gehaald, Dexter, zei je precies hetzelfde, maar je was de afkickkliniek nog niet uit of je had je geld alweer aan loten uitgegeven.’

‘Ik had kunnen winnen, en dan zou ik u de helft hebben gegeven. Niet alleen wat ik u schuldig ben, Miss Charlie. De helft.’

‘Heel gul van je, maar de helft van niks is nog altijd niks.’ Ze verwachtte een nieuwe smoes, maar het enige wat ze hoorde, was de onmiskenbare achtergrondruis van het North Georgia Men’s Detention Center. Rammelende tralies. Luid gevloek. Huilende mannen. Bewakers die schreeuwden dat ze zich koest moesten houden.

‘Als je blijft zwijgen, ga ik daar mijn gratis belminuten niet aan opofferen,’ zei ze.

‘Ik weet iets,’ zei Dexter. ‘Iets wat me geld gaat opleveren.’

‘Hopelijk is het niet iets wat de politie niet mag weten, want dit gesprek wordt opgenomen.’ Charlie veegde het zweet van haar voorhoofd. De gang leek wel een oven. ‘Je staat voor bijna tweeduizend dollar bij me in het krijt, Dexter. Ik ga je niet gratis verdedigen. Ik heb een hypotheek en een studieschuld, en af en toe wil ik in een goed restaurant kunnen eten zonder bang te hoeven zijn dat mijn creditcard wordt geweigerd.’

‘Miss Charlie,’ klonk het opnieuw, ‘ik snap dat u me wou waar-

schuwen, dat de telefoon wordt afgeluisterd en zo, maar wat ik wou zeggen: ik weet iets waar de politie misschien geld voor overheeft.’

‘Neem dan maar een goede advocaat om de onderhandelingen te voeren, want ik haak af.’

‘Wacht, wacht, niet ophangen,’ smeekte Dexter. ‘Ik moet opeens denken aan wat u me jaren geleden verteld hebt, toen u pas mijn advocaat was. Weet u nog?’

Deze keer draaiden Charlies ogen niet helemaal naar achteren. Dexter was haar eerste cliënt geweest toen ze zich als pas afgestudeerd advocaat had gevestigd.

‘U zei toen dat u de vette banen in de stad had geweigerd omdat u mensen wilde helpen.’ Hij zweeg even om zijn woorden te laten bezinken. ‘Wilt u geen mensen meer helpen, Miss Charlie?’

Ze mompelde een paar verwensingen die de bewakers die de telefoons afluisterden ongetwijfeld konden waarden. Vervolgens noemde ze de naam van een andere advocaat. ‘Probeer Carter Grail maar.’

‘Die ouwe zuiplap?’ Dexter klonk nogal kieskeurig voor een man in een oranje gevangenisoverall. ‘Miss Charlie, wilt u alstublieft –’

‘Niks ondertekenen wat je niet begrijpt.’ Charlie klapte haar telefoon dicht en liet het apparaat in haar tas vallen. Een groepje vrouwen in fietsshorts liep langs. Halverwege de ochtend bestond het publiek in de YWCA hoofdzakelijk uit gepensioneerden en jonge moeders. In de verte hoorde ze uit een sportzaal het doenk-doenkdoenk van zware bassen. Het rook er naar chloor uit het binnenbad. Het getik vanaf de tennisbanen drong door het dubbele glas van de ramen.

Charlie leunde met haar rug tegen de muur en nam in gedachten het gesprek met Dexter nog eens door. Weer zat hij vast. Weer voor meth. Waarschijnlijk dacht hij dat hij een medegebruiker kon verlinken, of een dealer, en zo de aanklacht kon laten verdwijnen. Zonder advocaat om met de officier van justitie over de deal te onderhandelen, kon hij zich beter gedeisd houden en nog wat loten kopen.

Ze had met hem te doen, maar het vooruitzicht achterop te raken met de afbetaling van haar auto baarde haar meer zorgen.

De deur naar de recreatiezaal ging open. Belinda Foster kwam naar buiten, een panische blik in haar ogen. Ze was achtentwintig, even oud als Charlie, maar ze had een peuter thuis, er was een baby op komst, en als je haar moest geloven, was haar man net een lastig kind. Dat ze de beroepskeuzevoorlichtingsdag van de Girl Scouts had overgenomen was niet de domste beslissing die Belinda die zomer had gemaakt, maar hoorde wel bij de top drie.

‘Charlie!’ Belinda plukte aan de klaverbladsjaal om haar hals. ‘Als je niet snel weer binnenkomt, werp ik mezelf van het dak.’

‘Je zou hooguit je nek breken.’

Belinda hield afwachting de deur open.

Charlie wurmde zich langs de hoogzwangere buik van haar vriendin. In de recreatiezaal was nog niets veranderd sinds haar rinkelende mobiel haar een tijdelijke ontsnapping uit de drukte had geboden. Alle zuurstof werd opgezogen door twintig frisse, giechelende Girl Scouts tussen de vijftien en de achttien. Ze probeerde een huivering te onderdrukken. Hoewel ze ruim tien jaar ouder was dan de meeste meiden, had ieder van hen wel iets wat ze herkende.

De wiskundenerds. De toekomstige studentes Engels. De cheerleaders. De leeghoofden. De goths. De halvegaren. De freaks. De sulletjes. Als ze elkaar aankeken, hadden ze allemaal hetzelfde lachje, met van die trillende mondhoeken, want elk moment kon een overdachtelijk mes worden getrokken; een stom kapsel, de verkeerde kleur nagellak, de verkeerde schoenen, de verkeerde panty’s of het verkeerde woord, en opeens lag je eruit.

Charlie wist nog goed wat een hel het was geweest buiten de kudde. Geen grotere kwelling, geen eenzamer lot dan door een stel pubermeiden met de nek te worden aangekeken.

‘Cake?’ Belinda bood haar een flinterdun plakje glazuurcake aan.

‘Hm.’ Meer kreeg Charlie er niet uit. Haar maag speelde op. Onwillekeurig keek ze de sober ingerichte recreatiezaal rond. Tot haar ergernis moest ze bekennen dat de meiden allemaal even jong, mooi

en slank waren. Korte rokjes. Strakke t-shirts, en bloesjes die net één knoopje te ver openstonden. Ze leken angstaanjagend zelfverzekerd. Wanneer ze lachten, zwiepten ze hun lange, nepblonde haren naar achteren. Wanneer ze naar iemand luisterden, knepen ze hun vakkundig opgemaakte ogen half dicht. Sjerpen zaten scheef. Vestjes hingen los. Wat de kledingvoorschriften voor Girls Scouts betrof, waren sommige meiden zwaar in overtreding.

‘Ik heb geen idee waar wij het over hadden toen we zo oud waren,’ zei Charlie.

‘Dat de Culpeppermeiden een stelletje hoeren waren.’

De naam van haar kwelgeesten bezorgde Charlie rillingen. Om haar handen iets te doen te geven, nam ze het bordje van Belinda aan. ‘Waarom stellen ze me helemaal geen vragen?’

‘Wij stelden ook nooit vragen,’ zei Belinda, en meteen had Charlie spijt van haar vroegere minachting voor al die carrièrevrouwen die op bijeenkomsten van haar scoutinggroep een praatje hadden gehouden. De spreeksters hadden allemaal vreselijk oud geleken. Zij was niet oud. Thuis in een kast bewaarde ze nog steeds haar met insignes bestikte sjerp. Ze was een eersteklas advocaat. Ze was getrouwd met een aanbiddelijke man. Ze was in topvorm. Die meiden zouden huizenhoog tegen haar moeten opzien. Ze zouden haar moeten overstelpen met vragen over hoe ze het zo ver had geschopt in plaats van met elkaar in kleine klikjes te staan giechelen en zich af te vragen hoeveel varkensbloed er in de emmer moest die ze over Charlies hoofd gingen leeggieten.

‘Ongelooflijk, al die make-up,’ zei Belinda. ‘Mijn moeder boende mijn ogen zowat uit hun kassen als ik met mascara op het huis uit wilde glippen.’

Charlies moeder was vermoord toen ze dertien was, maar ze kon zich nog menig preek van Lenore, haar vaders secretaresse, herinneren over de gevaarlijke signalen die je uitzond door te strakke Jordachejeans te dragen.

Niet dat Lenore haar had kunnen tegenhouden.

‘Zo ga ik Layla niet opvoeden.’ Belinda doelde op haar driejarige

dochtertje, wonderbaarlijk genoeg een vriendelijk, engelachtig meisje, ondanks haar moeders onverwoestbare voorliefde voor bierpong, tequilashotjes en werkloze kerels op motoren. ‘Het zijn lieve meiden, maar schaamte kennen ze niet. Alles wat ze doen is oké, vinden ze zelf. En dan heb ik het nog niet eens over seks. Wat ze op bijeenkomsten niet allemaal zeggen.’ Ze snoof, en Charlie mocht raden naar de rest. ‘Zo zijn wij nooit geweest.’

Charlie had het heel anders ervaren, vooral als er een Harley in het spel was. ‘Volgens mij draait het er bij het feminisme om dat meiden keuzes hebben, niet dat ze doen wat wij vinden dat ze moeten doen.’

‘Tja, kan zijn, maar dan hebben wij nog altijd gelijk en zij ongelijk.’

‘Nu klink je als een echte moeder.’ Met haar vork sneed Charlie een stuk chocoladeglazuur van de cake. Het proefde als brij op haar tong, en snel gaf ze het bord weer aan Belinda. ‘Ik was doodsbang om mijn moeder teleur te stellen.’

Belinda at de rest van de cake op. ‘Ik was simpelweg doodsbang voor je moeder.’

Charlie glimlachte, maar opeens legde ze haar hand op haar maag, want het glazuur klotste rond als drijfhout in een tsunami.

‘Gaat het?’ vroeg Belinda.

Charlie stak haar hand op. De misselijkheid kwam zo snel opzetten, dat ze niet eens meer kon vragen waar het toilet was.

Belinda kende die blik. ‘De gang door en dan aan de...’

Charlie stormde de zaal uit. Met haar hand tegen haar mond gedrukt probeerde ze de ene na de andere deur. Een kast. Nog een kast.

Uit de laatste deur kwam een Girl Scout met zo’n typisch fris gezichtje.

‘O.’ Met haar handen in de lucht week de tiener terug.

Charlie stormde het dichtstbijzijnde hokje in en dumpte haar hele maaginhoud in de toiletpot. Het ging met zo’n kracht dat de tranen uit haar ogen werden geperst. Met beide handen klemde ze de rand van de pot vast. Ze zou zich doodschamen als iemand het gegrom kon horen dat ze produceerde.

Toevallig was er iemand die het hoorde.

'*Ma'am?*' vroeg het meisje, wat het er alleen maar erger op maakte, want Charlie was nog niet oud genoeg om met '*ma'am*' te worden aangesproken. 'Gaat het wel, *ma'am*?'

'Ja hoor.'

'Weet u het zeker?'

'Ja, heel zeker. Je kunt wel gaan.' Charlie beet op haar lip om te voorkomen dat ze het behulpzame schepsel als een hond uitkafferde. Ze zocht naar haar tas. Die lag buiten het hokje. Haar portefeuille was eruit gevallen, samen met haar sleutels, een pakje kauwgom en wat kleingeld. De riem strekte zich als een staart over de vette tegelvloer uit. Toen ze hem onder de deur door wilde pakken, balde haar maag zich weer samen. Het enige wat ze kon doen was op de smerige vloer blijven zitten en met haar haar in haar hand hopen dat haar problemen zich tot één lichaamsopening beperkten.

'*Ma'am?*' herhaalde het meisje.

Wat Charlie betrof mocht ze ophoepelen, maar ze durfde haar mond niet open te doen. Met gesloten ogen bleef ze zitten, luisterend naar de stilte en wanhopig wachtend op het geluid van een deur die dichtging, ten teken dat het meisje was vertrokken.

In plaats daarvan werd de kraan opengedraaid. Water stroomde in de wasbak. Papieren handdoekjes werden uit de houder gerukt.

Charlie deed haar ogen open en trok door. Waarom was ze in godsnaam zo misselijk?

Van de cake kon het niet komen. Ze leed aan lactose-intolerantie, maar Belinda maakte echt niks helemaal zelf. Kant-en-klaarglazuur bestond voor negenennegentig procent uit chemicaliën, daarvan ging ze gewoonlijk niet over haar nek. Was het misschien de *Happy Chicken* van General Ho's, die ze de vorige avond had gegeten? Of de loempia die ze stiekem uit de vriezer had gehaald voor ze was gaan slapen? De lunchworst die ze had zitten kanen voor ze die ochtend was gaan hardlopen? De burrito fiesta die ze op weg naar de YWCA bij wijze van ontbijt bij de Taco Bell had gehaald?

Jezus, ze bunkerde als een jongen van zestien.

De kraan werd dichtgedraaid.

Ze had op zijn minst de deur van het hokje open kunnen doen, maar één blik op de aangerichte schade deed haar anders besluiten. Haar marineblauwe rok zat om haar middel. Haar panty was gescheurd. Op haar witte zijden blouse zaten spatten die er waarschijnlijk nooit meer uit gingen. Het ergste was nog de slijtplek op de punt van een van haar nieuwe hooggehakte, marineblauwe schoenen die ze met behulp van Lenore voor haar rechtbankwerk had aangeschaft.

‘Ma’am?’ vroeg het meisje. Ze stak een vochtig papieren handdoekje onder de deur door.

‘Dank je,’ zei Charlie met enige moeite. Terwijl ze het koele papier tegen haar nek hield, deed ze haar ogen weer dicht. Zou het buikgriep zijn?

‘Ik wil wel wat te drinken halen, ma’am,’ bood het meisje aan.

Belinda’s punch smaakte naar hoestsiroop, en bij de gedachte moest Charlie bijna weer overgeven. Nu het meisje niet van plan was weg te gaan, kon ze maar beter gebruik van haar maken. ‘In mijn portefeuille zit wat kleingeld. Zou je een gingerale voor me uit de automaat willen halen?’

Het meisje knielde neer. Charlie zag de vertrouwde kakisjerp, bezaaid met opgestikte insignes. Klantvriendelijkheid. Business planning. Marketing. Financieel inzicht. Topverkoper. Die wist haar koekjes te slijten.

‘De bankbiljetten zitten aan de zijkant,’ zei ze.

Het meisje opende de portefeuille. In het doorzichtige plastic vak zat Charlies rijbewijs. ‘Ik dacht dat uw achternaam Quinn was.’

‘Dat is ook zo. Op mijn werk. Dat daar is de naam van mijn man.’

‘Hoelang bent u al getrouwd?’

‘Vierenhalf jaar.’

‘Volgens mijn oma krijg je na vijf jaar de pest aan je man.’

Charlie kon zich niet voorstellen dat ze ooit de pest aan haar man zou krijgen. Ze kon zich ook niet voorstellen dat ze dit wc-deurgesprek lang volhield. Achter in haar keel voelde ze alweer een vage kotsdrang.

‘Uw vader is Rusty Quinn,’ zei het meisje. Ze woonde dus langer dan vandaag in het stadje. Charlies vader had zijn reputatie in Pikeville te danken aan het soort cliënten dat hij verdedigde: overvallers van buurtwinkels, drugsdealers, moordenaars en wat er verder aan gespuis rondliep. Hoe de stadsbewoners over Rusty dachten, hing doorgaans af van de vraag of zijzelf of hun familieleden ooit een beroep op hem moesten doen.

‘Ik heb gehoord dat hij mensen helpt,’ zei het meisje.

‘Inderdaad.’ Tot haar ergernis werd Charlie herinnerd aan Dexters opmerking: dat ze een grotestadscarrière met tonnen aan inkomen had laten schieten om te kunnen werken voor mensen die haar echt nodig hadden. Als ze zich in haar leven door één principe liet leiden, dan was het dat ze haar vaders voorbeeld niet wilde volgen.

‘Hij is vast heel duur,’ zei het meisje. ‘Bent u ook duur? Als u mensen helpt, bedoel ik.’

Charlie bracht haar hand weer naar haar mond. Hoe kon ze zonder te schreeuwen het kind duidelijk maken dat ze die gingerale moest gaan halen?

‘Ik vond uw toespraak mooi,’ vervolgde het meisje. ‘Mijn moeder is omgekomen bij een auto-ongeluk toen ik nog klein was.’

Charlie verwachtte wat meer context, maar die bleef uit. Het meisje nam een dollarbiljet uit haar portefeuille en liep godzijdank weg.

In de daaropvolgende stilte zat er voor Charlie niet veel anders op dan proberen overeind te komen. Het toeval wilde dat ze op het invalidentoilet was beland. Ze greep de metalen stangen vast en hees zichzelf op onvaste benen omhoog. Nadat ze een paar keer in de pot had gespuugd, trok ze weer door. Toen ze de wc-deur opende, werd ze vanuit de spiegel begroet door een ziekelijk bleke vrouw in een met kots bespatte zijden blouse van honderdtwintig dollar. Haar donkere haar stak alle kanten op. Haar lippen hadden een blauwe tint.

Met één hand hield ze haar haar in een paardenstaart terwijl ze met de andere de kraan opendraaide om water naar binnen te slur-

pen. Toen ze zich vooroverboog om te spugen, ving ze haar spiegelbeeld weer op.

Haar moeders ogen keken haar aan. Ze zag haar moeders opgetrokken wenkbrauw.

Wat gaat er om in dat hoofd van je, Charlie?

Toen haar moeder nog had geleefd, had Charlie die vraag minstens drie of vier keer per week te horen gekregen. Als ze in de keuken huiswerk had zitten maken of op de vloer van haar slaapkamer met een project voor handvaardigheid bezig was geweest, was haar moeder vaak tegenover haar komen zitten en had altijd weer dezelfde vraag gesteld.

Wat gaat er om in dat hoofd van je?

De vraag was niet als gespreksopening bedoeld. Haar moeder was wetenschapper, geleerde. Aan ijdele kletspraat deed ze niet. Ze was oprecht nieuwsgierig naar de gedachten die haar dertienjarige dochter bezighielden.

Niemand anders had ooit zo'n ongeveinsde belangstelling voor haar getoond, tot ze haar man had ontmoet.

De deur ging open. Het meisje was terug, met een gingerale. Ze was mooi, maar niet op een conventionele manier. Vergeleken met haar perfect gekapte leeftijdsgenoten was ze een buitenbeentje. Ze had lang, sluijk donker haar, dat aan één kant met een zilveren speld uit haar gezicht werd gehouden. Ze leek jong, een jaar of vijftien, en droeg geen spoortje make-up. Haar schone, groene Girl Scout-t-shirt zat in haar gebleekte spijkerbroek gestopt, wat Charlie niet eerlijk vond, want in haar tijd hadden ze een kriebelig wit overhemd met kakirok en kniekousen moeten dragen.

Ze wist niet wat erger was: dat ze had overgegeven of dat de woorden 'in haar tijd' net door haar hoofd hadden gespeeld.

'Ik stop het wisselgeld weer in uw portefeuille,' zei het meisje.

'Dank je.' Terwijl het kind alles netjes in haar portefeuille opborg, nam Charlie een paar slokjes gingerale.

'Die vlekken op uw blouse gaan er weer uit met een eetlepel am-

moniak gemengd met een kwart liter warm water en een half theelepeltje wasmiddel. Even in een bak laten weken.'

'Nogmaals bedankt.' Charlie betwijfelde of ze ook maar iets in ammoniak wilde laten weken, maar te oordelen naar de insignes op de sjerp van het meisje, wist ze waarover ze het had. 'Hoelang zit je al bij de scouting?'

'Ik ben bij de kabouters begonnen. Mijn moeder heeft me nog ingeschreven. Ik vond het eerst suf, maar je leert er best veel, zoals businessvaardigheden.'

'Mijn moeder heeft me ook ooit ingeschreven.' Charlie had het nooit suf gevonden. Ze had ervan genoten, van de projecten, de kampeertochten en vooral van de koekjes die ze haar ouders had laten kopen om ze zelf op te eten. 'Hoe heet je trouwens?'

'Flora Faulkner,' antwoordde het meisje. 'Mijn moeder heeft me Florabama genoemd, omdat ik op de grens van twee staten ben geboren, maar iedereen noemt me Flora.'

Charlie glimlachte, want ze wist dat ze hier later met haar man smakelijk om zou lachen. 'Er zijn ergere namen.'

Flora keek naar haar handen. 'De meiden zeggen er anders best valse dingen over.'

Het was duidelijk een opening, maar Charlie wist niet wat ze erop moest zeggen. Ze groef in haar herinnering naar de tv-programma's waarnaar ze na school had gekeken. Het enige wat ze zich herinnerde was de film van de week waarin Ted Danson met Glenn Close is getrouwd en zij ontdekt dat hij niet met zijn handen van hun puberdochter kan afblijven, maar omdat zij de laatste tijd nooit zin in seks heeft, is het waarschijnlijk haar eigen schuld en daarom gaan ze met zijn allen in therapie en leren ermee leven.

'Miss Quinn?' Flora legde Charlies tas op de wastafel. 'Zal ik een paar crackers voor u halen?'

'Nee, het is goed zo.' Vreemd genoeg voelde Charlie zich inderdaad beter. Dat wat haar maag van streek had gemaakt – wat het ook was – was weggetrokken. 'Als je het goedvindt, ga ik me even opknappen, en dan kom ik straks weer bij jullie in de recreatiezaal.'

‘Oké,’ zei Flora, maar ze ging niet weg.

‘Is er nog iets?’

‘Ik vroeg me af...’ Na een blik in de spiegel boven de wastafel keek ze weer naar de vloer. Het meisje had iets kwetsbaars wat Charlie niet eerder was opgevallen. Toen ze opkeek, hilde ze. ‘Kunt u me helpen? Als advocaat, bedoel ik?’

De vraag verbaasde Charlie. Het meisje leek in niets op de jeugddelinquenten met wie ze gewoonlijk te maken had en die bijvoorbeeld achter de school betrapt waren op het verkopen van wiet. In gedachten liet ze alle problemen de revue passeren die aardige blonde meisjes konden treffen: een zwangerschap, een soa, kleptomanie, slechte cijfers. In plaats van ernaar te raden vroeg ze: ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik heb niet veel geld, nog niet tenminste, maar –’

‘Maak je daar maar niet druk om. Vertel maar wat je wilt.’

‘Ik wil ontheffing uit de voogdij.’

Charlies mond viel open van verbazing.

‘Ik ben vijftien, maar volgende maand word ik zestien, en ik heb het opgezocht in de bieb. In Georgia moet je voor de wet zestien zijn om uit de voogdij ontheven te kunnen worden.’

‘Als je het hebt opgezocht, weet je ook aan welke voorwaarden je moet voldoen.’

‘Ik moet getrouwd zijn of in militaire dienst zitten, of anders moet ik de rechter om ontheffing vragen.’

Ze had haar huiswerk gedaan, dat was duidelijk. ‘Woon je bij je vader?’

‘Bij mijn grootouders. Mijn vader is dood. Na een overdosis in de gevangenis.’

Charlie knikte. Dat gebeurde vaker dan werd vermeld. ‘Heb je verder nog familie die je in huis zou kunnen nemen?’

‘Nee, we zijn maar met z’n drieën. Ik hou van mijn opi en omi, maar ze zijn...’ Flora haalde haar schouders op, een gebaar dat meer zei dan woorden.

‘Zijn ze slecht voor je?’ vroeg Charlie.

‘Nee, *ma’am*, dat niet. Ze zijn alleen...’ Weer haalde ze haar schouders op. ‘Ik ben bang dat ze me niet aardig vinden.’

‘Veel jongeren van jouw leeftijd hebben dergelijke gevoelens.’

‘Ze zijn niet sterk,’ zei Flora. ‘Ze hebben geen sterk karakter.’

Charlie leunde tegen de wasbak. Op haar lijst met mogelijke puberproblemen had ze kindermisbruik weggelaten. ‘Flora, onthefing uit de voogdij is een heel serieuze aangelegenheid. Als je wilt dat ik je help, moet je me allerlei bijzonderheden geven.’

‘Hebt u ooit eerder een jongere met zoiets geholpen?’

Charlie schudde haar hoofd. ‘Nee, dus als je het gevoel hebt dat ik niet—’

‘Dat is geen punt,’ zei Flora. ‘Ik was alleen maar nieuwsgierig. Volgens mij komt het niet vaak voor.’

‘Daar is een reden voor,’ zei Charlie. ‘Over het algemeen staan rechters niet te trappelen om een minderjarige uit huis te halen. Je moet zelf argumenten aanvoeren die een dergelijke maatregel rechtvaardigen, en als je de wet goed hebt bestudeerd, weet je dat er nog twee belangrijke criteria zijn: je moet aantonen dat je in je levensonderhoud kunt voorzien zonder hulp van je ouders en ook zonder enige hulp van de staat.’

‘Ik draai diensten in de diner. De ouders van mijn vriendin Nancy hebben gezegd dat ik bij hen mag wonen zolang ik nog op school zit, en wanneer ik ga studeren, kan ik op de campus wonen.’

Hoe langer Flora aan het woord was, hoe vastberadener ze klonk.

‘Ben je ooit met de politie in aanraking geweest?’

‘Nee, *ma’am*. Nooit. Op school sta ik gemiddeld een negen. Ik volg al lessen op universitair niveau. Ik sta op de lijst van beste leerlingen en werk als vrijwilliger in het leeslab.’ Het klonk nogal snoeverig, en ze legde snel haar handen tegen haar blozende wangen. ‘Sorry, maar u vroeg ernaar.’

‘Je hoeft geen sorry te zeggen. Je mag trots op jezelf zijn,’ zei Charlie. ‘Weet je, als de ouders van je vriendin bereid zijn je in huis te nemen, kun je misschien een regeling treffen zonder dat de rechter eraan te pas komt.’

‘Ik heb geld,’ zei Flora. ‘Ik kan u betalen.’

Charlie was niet van plan geld aan te nemen van een tiener die in de problemen zat. ‘Het gaat niet om geld. Het gaat erom wat voor jou het gemakkelijkst is. En voor je grootouders. Als dit voor de rechter komt –’

‘Ik bedoel een ander soort geld,’ zei Flora. ‘Nadat mijn moeder bij dat verkeersongeluk was omgekomen, moest het vervoersbedrijf een fonds voor me oprichten.’

Charlie zweeg afwachtend, maar nadere bijzonderheden bleven uit. ‘Wat voor fonds?’

‘Er wordt van alles uit betaald, huisvesting bijvoorbeeld, en medische dingen, maar het meeste geld ligt vast tot ik ga studeren, alleen ben ik bang dat er dan niks meer is.’

‘Hoezo niet?’

‘Omdat opi en omi het allemaal uitgeven.’

‘Als dat fonds bepaalt dat ze dat geld alleen mogen gebruiken voor –’

‘Ze hadden een huis gekocht, maar dat verkochten ze weer omdat ze geld nodig hadden. Daarna hebben ze een flat gehuurd, en ze hebben me meegenomen naar de dokter, die zei dat ik ziek was, maar ik was niet ziek, en toen hebben ze een nieuwe auto gekocht.’

Charlie sloeg haar armen over elkaar. ‘Dus ze stelen van jou en halen het fonds leeg. Dat zijn zeer ernstige misdrijven.’

‘Dat weet ik. Dat heb ik ook opgezocht.’ Flora keek weer naar haar handen. ‘Ik wil niet dat opi en omi in de problemen komen. Ik kan ze niet de gevangenis in jagen. Niet op die manier. Ik wil alleen...’ Ze haalde haar neus op. Tranen biggelden over haar wangen. ‘Het enige wat ik wil, is studeren. Ik wil kunnen kiezen. Dat zou mijn moeder gewild hebben. Ze zou nooit gewild hebben dat ik ergens tegen mijn zin vastzat.’

Langzaam ademde Charlie uit. Haar eigen moeder was ook zo geweest, had haar altijd aangespoord om nog harder te studeren, nog meer te doen, haar intelligentie en doorzettingsvermogen te gebruiken om zich nuttig voor de wereld te maken.